

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Διοικητικόν υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑψηλείας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένικου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγκωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰς ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἰς ἐπιπροσχηματισμῶν δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑσπ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, Ἐπιτομὴ Χρυσόστολου Παιδείας

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Μαΐου 1898 Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 23

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Ἐπισημασθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 169)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

ΚΑΤΑ ΜΗΚΟΣ ΤΟΥ ΠΑΓΟΦΡΑΓΜΑΤΟΣ

Ὁ "Α λ β ρ α ν ο ς ἐξηκολούθει νὰ κλέη ἐν τῷ μέσῳ τῶν πάγων. Ἦδη εὐρισκόμεθα εἰς τὴν 10 Δεκεμβρίου. Τὸ κλήρωμα δὲν δυσκολεύεται πολὺ εἰς τὸ ν' ἀποφεύγῃ τοὺς πλωτοὺς ἐκείνους ὄγκους, καὶ μετ' ἑλας τὰς μικρὰς ἐναντιότητες, ἡ γολέττα μας προχωρεῖ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Βέδδελ αἰσίως. Σοβαρὰ δυσχέρεια θὰ ἐπαρουσιαζόντο μόνον τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ "Α λ β ρ α ν ο ς θὰ ἐπεχειρεῖ νὰ διέλθῃ τὸ παγόφραγμα. Ἄλλως τε οὐδὲν ἀπρόοπτον εἶχαμεν νὰ φοβηθῶμεν. Ἡ παρουσία τῶν πάγων εἶχεν ἤδη ὑποδηλωθῆ δια τοῦ ὑποκυτρίνου ἐκείνου χρώματος τῆς ατμοσφαιρας, ἀντανταλαστικῶ φαινομένου προσδιάζοντος εἰς τὴν κατεψυγμένην ζωὴν, ἐκ τοῦ ὁποίου οὐδέποτε ἀπατάται ὁ παρατηρητής.

Ἐπὶ πέντε συνεχεῖς ἡμέρας ὁ "Α λ β ρ α ν ο ς ἐπλευσε χωρὶς ἀβάριας καὶ χωρὶς φόβου συγκρούσεως. Εἶνε ὁμοίως ἀληθές, ὅτι ἐφ' ὅσον ἐπροχώρει πρὸς νότον, ὁ ἀριθμὸς τῶν πάγων ἤξανεν ὀλογὲν καὶ αἱ διόδοι ἐγένοντο στενωτέραι. Τὴν 14 Δεκεμβρίου εὐρέθημεν εἰς πλάτος 72^{ου} 37 καὶ εἰς τὸ αὐτὸ μῆκος, δηλαδὴ μεταξύ τεσσαρακοστοῦ δευτέρου καὶ τεσσαρακοστοῦ τρίτου μεσημβριοῦ. Ὀλίγιστοι θαλασσοπόροι εἶχον προχωρήσῃ εἰς τοιοῦτον σημεῖον πέραν τοῦ ἀνταρκτικῶ κύκλου. Ὑπερέβημεν ἤδη τὸν Βέλλενυ καὶ τὸν Βελλιγέχουζεν καὶ μόνον τοῦ Ἰακώβου Βέδδελ ὑπελειπόμεθα κατὰ δύο ὡς ἐγγιστα μοίρας.

Ἡ πρόοδος τῆς γολέττας ἀπέβη

λοιπὸν δυσκολώτερα ἐν τῷ μέσῳ τῶν θαμβῶν καὶ ἀμαυρῶν ἐκείνων συντριμμάτων, τὰ ὅποια ἦσαν λερωμένα ἀπὸ κοκρίσματα πτηνῶν, ὥστε μερικὰ ἐξ αὐτῶν εἶχαν ὄψιν λεπρῶδη. Καὶ ἀπέναντι τοῦ τεραστίου τῶν ὄγκου πόσον μικρὸν ἐφαίνετο τὸ πλοῖόν μας, ἀφ' οὗ πολλοὶ τῶν πάγων ἐκείνων ἦσαν ὑψηλότεροι καὶ ἀπὸ τοὺς ἰστούς!

Ἡ ποικιλία τῶν μεγεθῶν ἐδιπλασιάζετο ὑπὸ τῆς ἀπειροῦ ποικιλίας τῶν σχημάτων. Τὸ φαινόμενον ἦτο θαυμάσιον, ὅταν οἱ πάγοι, ἀπαλλασσόμενοι τῆς οὐίχλης, ἀντανέκλων ὡς γιγαντιαία κρυσταλλώματα τὰς ἠλιακὰς ἀκτῖνας. Ἐνίοτε παρουσιαζόν ἀνταυγείας ὑπερύ-

θρους καὶ ἄλλοτε ἰώδεις ἢ κυανᾶς, ὁφειλομένης πιθανῶς εἰς τὴν διάθλασιν τοῦ φωτός.

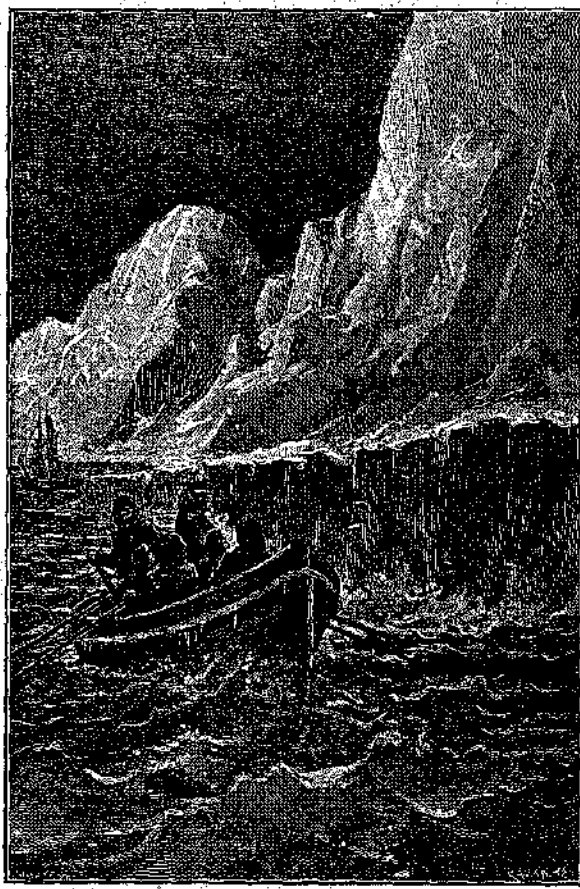
Δὲν ἀπέκαμαθα θαυμάζων τὸ ἐξοχὸν θέαμα, — τὸ ὅποιον ἄλλως τε τόσο λαμπρῶς περιγράφεται εἰς τὴν διήγησιν τοῦ Ἀρθούρου Πύου. Ἐδῶ πυραμίδες ὄξυκέρυφοι, ἐκεί ὄβλοι ὡς βυζαντινῆς ἐκκλησίας, ἀλλοῦ ὀβελίσκου ἰδιορρυθμοὶ ἢ στήλαι μ' ἐπιστεγάσματα βριζόντια, ἢ ἀγγεῖα τεθραυσμένα, ἢ κρατήρες ἀνεστραμμένοι, — τελοσπάντων ὅτι ὁ ὀφθαλμὸς, βοηθούμενος ὑπὸ τῆς φαντασίας, ἀρέσεται ἐνίοτε νάνακαλύπτῃ εἰς τὰ ἰδιότροπα σχήματα τῶν νεφῶν.

Ἄλλα μήπως καὶ τὰ νέφη δὲν εἶνε οἱ πλωτοὶ πάγοι τῆς οὐρανιας θαλάσσης;

Ὁρεῖται νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ ἐπὶ τῆς τόλμης, εἶχε συγχρόνως καὶ πολὴν σύνεσιν. Οὐδέποτε διήρχετο ἀπέναντι ὀγκοπάγου, ἀν' ἡ ἀπόστασις δὲν ἦτο τοιαύτη, ὥστε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐπιτυχίαν ἐνὸς οἰουδῆποτε χειρισμοῦ, ὁ ὁποῖος θὰ τῷ ἐπεβάλλετο ἐξαιρήτως. Ἄλλ' ἐξοικειωμένος μὲ ὅλα τὰ ἀπρόοπτα τῆς τοιαύτης θαλασσοπορίας, δὲν ἐδίσταζε νὰ εἰσχωρῇ ἐν τῷ μέσῳ τῶν πλωτῶν ἐκείνων σκοπέλων, τοὺς ὁποίους ὑπερέκαμπε θαυμασίως.

Ἀπὸ τῆς 15 Δεκεμβρίου αἱ δυσχέρεια ἠῤῥησαν μετὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὀγκοπάγων. Ὅπως δὴποτε ὁ ἄνεμος ἐξηκολούθει νὰ πνέῃ οὐβριος, ποικίλων μεταξύ βορειοανατολικῶ καὶ βορειοδυτικῶ, χωρὶς καμμίαν τάσιν νὰ μεταβληθῇ εἰς νότιον. Ἐνίοτε μόνον ἐδυνάμονε, καὶ τότε ἠναγκαζόμεθα νὰ ὀλιγοστεύωμεν τὰ ἰστία, ἐνῶ ἡ θάλασσα, ἀφρίζουσα κατὰ μῆκος τῶν πάγων, τοὺς περιέβρεχε διὰ ψεκασμῶν, ὡς βράχους πλωτῆς τινος νήσου, ἀλλὰ χωρὶς νάνακόπη τὴν πορείαν των.

Ἡ 16 Δεκεμβρίου διήλθεν ἐν μέσῳ πόνων καὶ κινδύνων. Ἡ ὀμί-

Ἡ λέμβος διηυθύνθη πρὸς τὸ παγόφραγμα καὶ ἐξήγησε νάνακαλύψῃ καμμίαν διόδον. . . (Σελ. 178, στήλ. 6').

χλη, ητις επλανατο ανωθεν της δυσδύτου εκείνης θαλάσσης, καθίστα δύσκολον την άποφυγή των συγκρούσεων. Έπρεπε προπάντος να ληφθή φροντίς περί συντόνου και άδαλείπτου επαγρυπνήσεως. Προς τούτο ο Τζέμ Βέστ διάταξε να αναβήσασουν επί του πρωραίου ιστού εν βαρέλιον, εντός του οποίου εις σκοπιωρός έπρεπε να φυλάττη διαρκώς. Η σκοπιά αυτή ονομάζεται υπό των θαλασσιών κ α ρ α κ α ξ ο φ ω λ η ά. Το πλήρωμα καθ' όλην εκείνην την κινδυνώδη ήμεραν είργάσθη μετά παραδειγματικής πειθαρχίας, εις δε περιττόν να είπω ότι ο μυστηριώδης Χούντ έδωσε νέα δείγματα ζήλου και δεξιότητος.

Την πρωίαν της 17 Δεκεμβρίου, ο σκοπιωρός από την κ α ρ α κ α ξ ο φ ω λ η ά ν άνήγγειλεν επί τέλους την εμφάνισιν του παγοφράγματος.

« Δεξιό, άντικρύ ! » ανέκραξεν.

Είς απόστασιν πέντε ή έξι μιλίων προς νότον, ήγειρετο μία άπέραντος ραχίς, ως όρους, με ανώμαλον οδοντωτήν κορυφογραμμήν, διαγραφομένη καθαρώς επί του άρκούντως αιθέριου ούρανού, ενθ' κατά μήκος αυτής έπλεον άπειράριθμοι πάγοι. Ο φραγμός ούτος, έντελώς ακίνητος, εξέτεινετο εκ των βορειοδυτικών προς τα νοτιοανατολικά, ούτως ώστε, παραπλέον κατά μήκος αυτού ο "Α λ θ ρ α ν ο ς θά ήδύνατο να προχωρήσει μοίρας τινάς προς νότον.

Πολλάκις έως τώρα μετεχειρίσθη την λέξιν Πα γ ό φ ρ α γ μ α, άλλ' άκόμη δεν σάς εξήγησα τί εις και τί διαφέρει από τους πλεωτούς πάγους.

Οι πλωτοί πάγοι δεν σχηματίζονται επί της θαλάσσης, αλλά προέρχονται εκ της ξηράς. Οι παγώνες έχουν ανάγκην του στερεού εδάφους των ακτών δια να σχηματισθοῦν και να αναπτυχθοῦν. Αί άκται αί όποια υποβάσταζον τα γιγαντιαία ταῦτα εκ πάγου όρη — όπως τα είδαμεν παραδείγματος χάριν εις τας άκτας των Όρκναίων πριν άρχίσουν να πλεύουν, — υπόκεινται εις την επίδρασιν των ρευμάτων, των κατερχομένων από θαλάσσης θερμότερας. Κατά τας παλιρροίας, ή βάσις των όγκων εκείνων υπονομεύεται υπό του ύδατος, περιτρώγεται, έλαττωται ή ισορροπία του συνόλου καταστρέφεται αφνης, και πελώρια συντρίμματα, — εκατοντάδες όλοκληρη εις όλίγας ώρας — άποσπώνται μετά δεινού πατάγου, κατακυλιούν εις την θάλασσαν, βυθίζονται με δινήν φοβράν και άνέρχονται πάλιν εις την επιφάνειαν. Ούτω μεταβάλλονται εις πλωτούς όγκοπάγους, όπως εκείνοι, τους όποιους συνήνησαμεν άπειροπληθείς κατά το διάστημα του ταξειδίου μας, και εξακολουθοῦν να πλεύουν, μέχρις οὔ κατέλθουν εις χαμηλότερα πλάτη, όπου βαθμηδόν τήκονται και εξαφανίζονται έντελώς.

Άπεναντίας το Παγόφραγμα σχηματίζεται μακράν πάσης ξηράς, επί αυτού του ωκεανού, δια του συνεχούς συμφορμού, δια της έπισυσσώρευσεως των πλεονόντων συντρίμματων. Ένε τείχος ακίνητον και άνυπέδρητον. Άλλ' υποκείμενον και αυτό εις την διαβρωτικήν δύναμιν των ύδάτων της θαλάσσης, ή όποια εις θερμότερα κατα το θέρος, διασπάται, ρηγνύεται και άρνει διόδους, ούτως ώστε πολλά πλοία, μέχρις οὔδε κατώρθωσαν να το διαπεράσουν. Τούτο ήλπίσαμεν να κατωρθώσωμεν και ήμείς, αν είχεν ήδη σχηματισθῆ κανέν ρήγμα επί του φοβερού εκείνου τείχους.

— Σκοπεύω να πλησιάσωμεν όσον το δυνατόν περισσότερο, μου είπεν ο πλοίαρχος Λάν Γκυ, και έπειτα να περάσωμεν εις το άλλο μέρος, από την πρώτην διόδον, την όποιαν θα ήμπορέσωμεν να εύρωμεν. Αν όμως δεν υπάρχει άκόμη καμμία, θα πλεύσωμεν κατά μήκος του παγοφράγματος μέχρι της ανατολικής του άκρας, τῆ βοηθεία του ρεύματος, το όποιον έχει την αυτήν φοράν.

Μετ' όλίγον ο "Α λ θ ρ α ν ο ς περικυκλώθη υπό πλωτών όγκοπάγων γιγαντιών. Έπρεπε δε να προχωρή μετ' άκρας συνέσεως και ακριβείας, αν δεν ήθελε να κολληισθῆ εν τῷ μέσῳ των στενών εκείνων διόδων, των μεταξύ των πάγων, ή έξοδος των οποίων δεν εφάνετο πάντοτε. Ούτω μετά κόπου εφθασεν εις απόστασιν τριών μόλις μιλίων από του παγοφράγματος, εν τῷ μέσῳ ανοικτής κάπως θαλάσσης, ή όποια τῷ εξησφάλιζε πᾶσαν ελευθερίαν κινήσεως, και εκεί άνεκοίχυσεν, ή ως λέγομεν κοινώς ε σ τ ά θ η εις τ ά π α ν ι ά.

Μία λέμβος κατεβίβάσθη τότε εκ του πλοίου, εισήλθον δε εις αυτήν ο πλοίαρχος Λάν Γκυ, ο ναύκληρος, τέσσαρες κωπηλάται και ο πηδαλιούχος. Η λέμβος διηθύθη προς το παγόφραγμα και εξήτησε να ανακαλύψη καμμίαν διόδον, δια της όποιας να δύναται να διέλθῆ ή γολέττα' άλλ' εις μάτην ! Μετά τρείς ώρας έπίπνου και άγόνου εξερευνήσεως, ή λέμβος επέστρεφεν άπρακτος.

Έπῆλθε τότε ραγδαία χιονώδης βροχή, ή όποια κατεβίβασε την θερμοκρασία μέχρι 36 βαθμῶν (2ο Κελσ. υπέρνω του μηδενός) και μᾶς απέκρυψε την θέαν του παγοφράγματος.

Ήτο λοιπόν απαραίτητον να διευθυνθώμεν νοτιοανατολικά και να πλεύσωμεν κατά μήκος του παγοφράγματος. Το ταξειδίου ήτο αρκετά δυσχερές, ένεκα των όγκοπάγων τους όποιους συνήνησαμεν πάλιν ανά πᾶν βήμα, και τους όποιους — τους μεγαλύτερους τουλάχιστον, — έπρεπε ν' αποφεύγωμεν εκ φόβου κινδυνώδους συγκρούσεως. Το εὔτυχημα εις, ότι ο άνεμος εξηκολούθησε να πνέη οὐριος, ένεκα του οποίου ο "Α λ θ ρ α -

ν ο ς έπροχώρει με ταχύτητα έπτά ενδκά μιλίων καθ' ώραν, παραλλήλως του παγοφράγματος, εις απόστασιν τριών ή τεσσαρῶν μιλίων. Ο πλοίαρχος Λάν Γκυ θά έπεθύμει να προσγγίση περισσότερο, μήπως παραπλέον, ήθελε ανακαλύψη καμμίαν διόδον. Δέν τῷ έπρατιεν όμως φοβούμενος να εξωθή τον "Α λ θ ρ α ν ο ν προς τους ελιγμούς και τας καμπάς του παγοφράγματος, εκ των οποίων δεν θά ήτο εύχαλον ν' εξέλθῆ, αφ' οὔ και τώρα, αν έξαφνα ν' άνεμος μετεβάλλετο, το ναύκιον του "Α λ θ ρ α ν ο υ θά ήτο άφευκτον.

Ούτως έπλεύσαμεν επί εικοσιτέσσαρας ώρας. Είχομεν πλέον παραιτηθῆ της ιδέας να εύρωμεν διόδον. Εὔτυχός, προχωροῦντες κατά μήκος του παγοφράγματος, δεν έχαναμεν τίποτε εις πλάτος, και ίδου ότι την 18 Δεκεμβρίου, γενομένης της καταμετρήσεως, ο "Α λ θ ρ α ν ο ς εὐρέθη επί της έβδομημιστής τρίτης μοίρας.

Έπαναλαμβάνω έντούτοις, ότι οὔποτε άλλοτε ίσως θαλασσοπόρια από τας άνταρκτικὰς θαλάσσας συνετελέθη υπό εὐνοικωτέρας συνθήκας: Η πρώτη μότης της θερινής ώρας, ή εὐστάθει των από βορρᾶ άνέμων, ή ήπια θερμοκρασία (9ο Κελσ. υπέρνω του μηδενός κατά μέσον όρον) και ή διάρκεις ήμέρας — όλα συνέτειναν ώστε να εφασφαλίσθῆ ή έπιτυχία του τολμηροῦ ταξειδίου μας.

Επί τέλους την 19 Δεκεμβρίου μεταξὺ δευτέρας και τρίτης ώρας μετ' μεσημβρίας, άντήχησεν ανωθεν ή φωνή του σκοπιωρού.

— Τί συμβαίνει; ήρώτησεν ο Τζέμ Βέστ.

— Έκει κάτω, νοτιοανατολικάς, τῷ παγόφραγμα τελειώνει.

— Και από εκεί και πέρα ;

— Δέν φαίνεται τίποτε !

Ο υποπλοίαρχος άνήλθεν εὐθὺς εις την επί του πρωραίου ιστού σκοπιάν. Κάτω, επί του καταστρώματος έπεριμέναμεν όλοι μετ' άπεριγράπτου άγωνίας. "Αν ο σκοπιωρός ήπατήθη ;... αν έπρόκειτο περί όπτικής άπάτης ;... "Εν πάση περιπτώσει, ο Τζέμ Βέστ δεν ήτο δυνατόν να κάμῃ λάθος...

Μετά δέκα λεπτῶν έπισκόπησιν, — διάστημα, το όποιον μᾶς εφάνη άτελείωτον ! — ή εὐχχος φωνή του υποπλοίαρχου ήκούσθη κράζουσα :

— Άνοικτή θάλασσα !

Ένθουσιώδεις έπευφημίας τῷ άπεκρίθησαν κάτωθεν. Μετά δύο ώρας υπερεκάμψαμεν την έσχατιάν του παγοφράγματος, και πρό των όμμάτων μας άπεκαλύφθη θάλασσα άπέραντος και σκινθηροβόλουσα, ανοικτή, έντελώς ελευθέρα από πάγους. [Έπεται συνέχεια] ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΓΩΝΕΣ

Άγαπητοί μου,

ΑΤΑ την ώραίαν και αλησμόνητον εποχήν των Όλυμπιακών Αγώνων — πόσον γρήγορα έπέρασαν τρία σχεδόν έτη ! — όταν το Παναθηναϊκόν Στάδιον, ανακαινισμένον, έλαμψεν εις τους οφθαλμούς μας ως άπτασία όταν νεαροί άθληται επέδειξαν τα εύμελη σώματά των, άντάξια εκείνων, τα όποια άνηθάνισαν οι άρχαίοι γλύπται όταν έβδομήκοντα χιλιάδες θεατών, έξάλλων εκ του ένθουσιασμού, άνευφημήσαν και έχειροκρότησαν τον έλληνα Μαραθωνοδρόμον, — από όλην εκείνην την μαγείαν, και από όλον εκείνον τον θρίαμβόν και την δόξαν, εγεννήθη εις την ψυχήν μας ή γλυκύτερα έλπίς δια το μέλλον, και μετ' εύπροσόνης έσυλλογίσθημεν την έπίδρασιν, την όποιαν θά είχεν επί των νεωτέρων το άρχαιοπρεπές εκείνο θέαμα.

Τρόντι, όποια ίσχυρά και μεγαλοπρεπής ενθάρρυνσις προς τους αγώνες, προς τας άθλητικὰς παιδιὰς, προς τας καλλιέργειαν του σώματος, υπήρξαν οι Όλυμπιακοί Αγώνες ! Πόσον άνεπέρισσαν το φιλάθλον πρόνημα, πόσην ένεπνευσαν αγάπην δια την σωματικήν ! Τα καλλίτερα συγγράμματα, οι ένθουσιωδέστεροι λόγοι, οι πειστικώτεροι συμβουλαί δεν θά έκαμνον το μυριστόν αφ' ότι έκαμε διαμῆς το ζωντανόν παράδειγμα της μεγάλης εκείνης πανηγύρεως. Είς την άρχήν μάλιστα, τόσοσ υπερβολική υπήρξεν ή εκδήλωσις του αισθήματος, το όποιον ένεπνευσε, τόσο ήτο ή μανία, ή όποια κατέλαβε μικρούς και μεγάλους δια την γυμναστικήν, ώστε πολλοί ερόθήθησαν μήπως ήθελεν επέλθῆ πολύ ταχέως ή αντίδρασις, ή εξάντλησις, ο κόρος, ή λήθη... Εὔτυχός οι φόβοι οὔτοι διεψεύσθησαν ή έπίδρασις απεδείχθη μεγάλη και διαρκής ο ρους, ο όποιος ήπείλει πλημμύραν, εισήλθεν εις την φυσικήν του κοίτην, και όλη ή φιλαθλητική κίνησις εκανονίσθη, εϋσυστηματοποιήθη, εστερεώθη. Και σήμερον εμπορεῖ κανείς να είπη, ότι ή έλπίς, την όποιαν ένεπνευσαν οι Όλυμπιακοί Αγώνες, ήρχισε να πραγματοποιηται, ότι δεν απέχει άκόμη πολύ ή έποχή κατά την όποιαν ή καλλιέργεια

του σώματος θά θεωρηται και παρ' ήμιν ισότιμος προς την καλλιέργειαν της ψυχῆς.

Έκτοτε τα Γυμναστήρια συγχάζονται με περισσότερο ζήλον εκτοτε τα παιδία και οι έφηβοι, ά μ φ ο τ έ ρ ω ν τ ῶ ν φύλων, ήγάπησαν θερμότερον την Γυμναστικήν εκτοτε εις τα Σχολεία έθεωρήθησαν τα όργανα της γυμναστικής όσον και τα βιβλία απαραίτητα εκτοτε και εις τας οικίας άκόμη ιδρύθησαν πρόχειρα γυμναστήρια εκτοτε οι μικροί αγώνες μεταξύ όμηλικών εις συχνότεροι και ζωηρότεροι, ο δέ πόθος της νίκης άκμαίτερος εκτοτε εις τας Έβστάσεις άρρένων και θηλέων ή Γυμναστική άποτελει το έλκυστικώτερον μέρος, και τόσοσ, ώστε δύναται τις να είπη ότι το σύστημα της παρ' ήμιν εκπαίδευσεως άνεκαινίσθη. Άλλά και οι συστηματικώτεροι, οι έπισημότεροι Αγώνες δεν εις όπως πρώτα σπάνιοι και ίδου κατ' αυτάς, μετα τους Αγώνες Παιδών, τους όποιους τόσοσ έπιτυχώς διεξήγαγεν ο Πανελλήνιος Σύλλογος εν Αθήναις, είχομεν τους Παναθηναϊκούς Αγώνες εν Πάτραις, ή έπιτυχία των όποιων υπερέθη πᾶσαν προσδοκίαν.

Είς περιττόν να σας είπω πόσον είμαι κτευχαριστημένος δι' όλα αυτά, και με πόσον ένδιαφέρον παρακολουθῶ την εὐσίμων ταύτην κίνησιν. Η καλλιέργεια του σώματος παραλλήλως με την καλλιέργειαν της ψυχῆς, αυτή ήτο ή βάσις της εκπαιδεύσεως άλλοτε εις τας αρχαίας Αθήνας, και δι' αυτής κερήχθησαν οι θαυμαστοί εκείνοι άνδρες, οι όποιοι συνεζύγνυον άρμονικώς τέλειον νοῦν και τέλειον σῶμα. Τούτο πρέπει να κατορθώσωμεν και ήμείς, τοιοῦτον σύστημα άγωγῆς να παραδεχθώμεν, αν θέλωμεν να ομοιάσωμεν μίαν ήμεράν με τους πρόγονους μας. Απαραίτητος λοιπόν εις όχι μόνον ή αγάπη προς την γυμναστικήν, αλλά και ή προσπάθεια προς ικανοποίησιν της αγάπης ταύτης.

Όταν άργότερα θά εὔτυχησετε να γινώσκετε τον Πρόαντα τῶν Νεκίου, το θαυμάσιον αυτό μυθιστόρημα του Λωρῆ, το όποιον θά εκδώσῆ ή Διάπλασις δια τας διακοπὰς, θά γνωρίσετε κατά βάθος τον μαθητικόν βίον των Αθηνῶν επί της εποχῆς του Περικλέους. Έκει θά ίδητε πῶς οι μαθηταί, οι τρυφῶντες την πρωίαν εις την Αντιγόνην ην του Σοφοκλέους, ήσκούντο το άπόγευμα εις τήν παλαίστραν, και με πότον έρωτα — μετά τους αγώνες του σώματος... Είμαι βέβαιος, ότι το βιβλίον αυτό, το όποιον νομίζω κανείς ότι εγράφῆ επίτηδες δι' Ελληνόπαιδας, θά σας ανοίξῆ νέους όρίζοντας, θά σας έμπνευσῆ νέα ιδανικά και θά σας

κάμῃ να γαπήσετε έτι μάλλον την γυμναστικήν, ως συμπλήρωσιν πάσης άλλης άγωγῆς. Ο Πρόας υπήρξεν Όλυμπιονίκης !

Σας ασπάζομαι ΠΑΙΔΩΝ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΙΑΣ

Όσοι έπιθυμοῦν να διαγωνισθοῦν, πρέπει να μου στείλουν μίαν σελίδα διοχείρως γραμμένην.

Απαραίτητον να σημειώσατε την ήλικίαν σας, διότι θα πονεμηθοῦν δύο Βραβεῖα, το έν εις την Μικράν Τάξιν, και το άλλο εις την Μεγάλην. Είς την Μικράν Τάξιν θά διαγωνισθοῦν οι έχοντες ήλικίαν με χ ρ ι 13 ε τ ῶ ν. Είς δε την Μεγάλην τάξιν οι έχοντες ήλικίαν ά π ῶ 14 ε τ ῶ ν κ α ι ἄ ν ω.

Το καλλίτερον γράψιμον, εις την μίαν Τάξιν καθώς και εις την άλλην, θά βραβευθῆ και μικρόν δείγμα της όλης καλλιγραφικής σελίδος, θά δ η μ ο σ ι ε υ θ ῆ π α ν ο μ ο ι ο τ ὀ π ω ς με το όνομα ή το ψευδώνυμον του γράψαντος. Έπίσης θά δημοσιευθοῦν και αι εικόνες των βραβευθησομένων, αν μου στείλουν τας φωτογραφίας των.

Γράψατε με πολὺ μ α ὀ ρ η ν μελάνην επάνω εις πολὺ ἄ σ π ρ ο χαρτί άγαράκωτον. Σελίδες με χρωματιστήν μελάνην ή εις χρωματιστόν χαρτί δεν θά ληφθοῦν υπ' όψει.

Η γραφή πρέπει να εις σ υ ν ῆ θ η ς, δηλαδή το μέγεθος και το είδος των γραμμάτων το κοινόν. Πολὺ μεγάλη γράμματα, ή πολὺ μικρά, ή κεφαλαία, ή του τύπου, ή γοθικά, ή στραβά κτλ. αποκλείονται. Έπίσης αποκλείονται και τα κοσμήματα.

Εκτός του καλλιγραφικοῦ χαρακτήρος, θά ληφθοῦν υπ' όψει εις τον Διαγωνισμόν ή κομψότης της σελίδος, ή διάταξις και απόστασις των γραμμῶν και έν γένει το φιλόκαλον της όλης συνθέσεως.

Είς την σελίδα σας εἰμπορείτε να γράψατε ή ναντιγράψατε, ότι θέλετε. Έπίσης δεν όρίζεται το μέγεθος της καλῶν όμως εις να μη υπερβαίνῆ το μέγεθος μίας σελίδος της «Διαπλάσεως.»

Δέχομαι σελίδας καλλιγραφίας μέχρι της 30 Ιουνίου ε. ε.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΜΙΝΩΤΑΥΡΟΣ
Βραβευθείς εις την Τρίτην Κυριακήν
της Διαπλάσεως.

ΠΛΟΥΣΙΟ ΚΑΙ ΠΤΩΧΟ ΠΑΙΔΑΚΙ

Στό χρυσό του κρεβάτακι
Έγα' πλούσιο παιδάκι
Με το χάρο πολεμα,
Κ' ή μαμιά του απελπισμένη
Κάθεται άφωνη, γεμμένη
Στό κεφάλι του σιμά,
Κι' άπ' τό παραθύρι μπαίνει
Γελαστή, κι' εύτυχισμένη
Δυνατή παιδιού φωνή:
Είν' δλόγγυμο φτωχάκι
Τού γειτόνου τό παιδάκι,
Μά γελά και δέν πονεϊ.
Τάκουσε κ' εύθως πηγαίνει
Η μανούλα ή θλιμμένη
Στό εικόνημα μπροστά,
Και με θέρμη γονατίζει
Και με δάκρυα ραντίζει
Τό εικόνημα ζεστά.
«Γλυκειά Δέσποινα του κόσμου,
Σώσ' τόν Γιάννη μου τό φώσ μου,
Άφηςε νά τον χαρώ,
Κι' δπως τό φτωχό παιδάκι,
Νά τάκούσω τραγουδάκι
Νά σκορπάη ζωηρό.
Και σου τάλω, Παναγιά μου,
Μυστικά παρηγοριά μου,
Δυό λογάκια μοναχά:
Νάγαπώ άπ' τήν καρδιά μου,
Νά νομιζώ για παιδιά μου
Τά παιδάκια τά φτωχά»
«Άκουσε ή γλυκειά Παρθένα,
Που κι' αυτή έχει κλαμμένα
Στό παιδάκι της σιμά,
Και πριν ή μαμιά γυρίση
Τό παιδάκι είχε ευπνήση
Και της φώναζε «Μαμμά!»
Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ
ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια: ίδε σελ. 173)

— Δεν ήξεύρω και καλά, απεκριθή ή Μηλιά άν περπατήσουμε όμως πολύ, θά φθάσουμε βέβαια 'στό Παρίσι. Έπειτα, καλά, ως τώρα είχα νά σου δίδω νά τρώγής μ' άν μας τελειώσουν τά παζιμάδια, — και αυτό θά γίνη γρήγορα, — τί θά κάμουμε; Ξεύρεις ότι είνε σχεδόν δυό μήνες πού ζούμε εδώ μέσα;
— Το ξεύρω... Και πότε λογαριάζεις νά φύγουμε; Άύριο τό πρωϊ...
— Όχι, άς μείνουμε ακόμη μία μέρα... Άρχισα νά λυπούμαι τή σηλιά μας και τό λάρο μας, τώρα πού θά τάφήσουμε... Θά φύγουμε 'στής τέσσερες τό πρωϊ, όχι αύριο, αλλά μεθαύριο. Θά βάλουμε τά δικά μας φορέματα' τά έχω πλυμένα και σιδερωμένα.
— Θά πάρουμε μαζί της χάνδρες μας και τά μαργαριτάρια μας;
— Ά, μπά, τί χρειάζονται; Θά μας βαρύνουν άδικα... Μονάχα τής 4 δραχμές και τά 50 λεπτά του κουμπάρου θά πάρουμε. Αυτά βέβαια θά μας χρησιμεύσουν περισσότερο από τά γυάλινα πετράδια' και πριν τελειώσουν τά λεπτά, έλπίζω νά ήμμεθα 'στό Παρίσι.
Η τελευταία ήμέρα των παιδιών εις τό σπήλαιον, έπέρασε μελαγχολική... Ήσαν εις τήν αύλην και έσκαιπταν δια νά πιάσουν φάρακια, όταν εξαφνα ή Μηλιά ειδεν ένα νόμισμα κίτρινον, τό όποιον ήτο χωμμένος μέσα εις τήν άμμον. Εις τήν μίαν όψην ύπήρχον χαραγμένα, τό ένα πλησίον του άλλου, δύο κεφάλια, έν άνδρικόν και έν γυναικεϊόν.
— Τί εύμορρο πού είνε! είπεν ό Γιαννάκης, αρπάζων τό νόμισμα. Αυτό ήμπορούμε νά τό πάρουμε.
— Είνε πολύ μεγάλο, και γι' αυτό μου φαίνεται κάλπικο, είπεν ή Μηλιά. Έπειτα δέν είνε ασημένιο, 'σαν τά πεντόφραγκα πού έφερε μία φορά ό μπαμπάς. Είνε μ π α κ ι ρ έ ν ι ο... κανείς δέν θά τό παίρνη...
— Άδιάφορο! εγώ θά τό πάρω μαζί μου, είπεν ό Γιαννάκης. Μ' άρέσει ή εικονίσα της γυναικούλας πού έχει άπάνω.
Υστερα τά παιδιά άνέβησαν, και έκάθησαν εις τόν εξώστην. Η θάλασσα έσπινθηροβολούσεν όλη εις τό φώσ του λαμπρού ήλίου. Ο φόδος του άγνωστου, προς τό όποιον θά εβάνιζαν μετ' όλιγον, κατείχε τήν ψυχήν της Μηλιάς. Ο Γιαννάκης δέν ανησυχούσε πολύ. Οπλισμένος με τήν άμερμηνησαν τής ηλικίας του, ένόμιζε ότι τό α ύ ρ ι ο ν θά είνε πάντα καλλίτερον από τό

χ θ έ ς, και συναιθισμένος νά ζή υπό τήν προστασίαν τής αδελφής του, τίποτε δέν εφοβείτο πλέον της.
'Αλλ' ή Μηλιά έσκέπτετο σχεδόν ως μεγάλη. Τής έλειπεν ή πείρα του κόσμου, άλλ' είχε από τώρα καθήκοντα. Χωρίς προστατίην αυτή, έπρεπε νά προστατεύη και τόν αδελφόν της. Άλλη φοράν, δέν ήξευρεν ότι ύπάρχουν εις τόν κόσμον και κακοί άνθρωποι' τώρα κακός εδλεπε και ήφανόζετο παντού. Η κάπηλος, οι κακοί συγγενείς, οι μεθυσμένοι, όλοι αυτοί ήθελαν τό κακόν των παιδιών και ίσως τά κατεδίωκαν... Η Μηλιά δέν ήτο εξησφαλισμένη παρά μόνον εις τήν έρημίαν του βράχου της, με τά άβλαβή ζώα και με τά άφωνα άντικείμενα... Δι' αυτό ή μικρά φυλασμένη άγαπούσε ακόμη τήν φυλακήν της και εφοβείτο τήν έλευθερίαν.
Όταν τά παιδιά έμβήκαν ύστερα εις τό σπήλαιον, ή Μηλιά αράδιασε εις τήν τοίχον τά μαγειρικά των σκεύη και έκρυψε εις μίαν γωνίαν τά φορέματα του ναύτου' αυτά θά τα άφινεν εκεί, και θά έφορούσαν πάλιν τά φορέματα, τά όποια είχαν, όταν έφυγαν από τό σπήλιον.
— Πού θά κρύψουμε τά πετράδια μας; ήρώτησεν ό Γιαννάκης.
— Δεν ήξεύρω' νά ιδούμε.
Άπεράσισαν νά κάμουν μίαν τρύπαι εις τήν άμμον του σπηλαίου κ' έκεί-μεσα νά χώσουν τό κουτί με τά πετράδια.
— Και νά τό διπλώσουμε μ' ένα ρούχο, Μηλιά, για νά μη λερώση πάλι, είπεν ό Γιαννάκης.
— Είνε περιττό' και νά λερώση, ήμ τό τρίψη κανείς λιγάκι, πέρνει πάλι τό ώραιό του χρώμα. Έλα λοιπόν, κάμε μιά τρύπα και βάλε το μέσα. Υστερά ρίχνουμε από πάνω άμμο και τον πιτούμε καλά.
'Αλλ' ό μικρός δέν έπέισθη, και έ διπλωσε τό κουτί μ' ένα μανίκι από τό ύποκάμισον του ναύτου, άφ' ού πρώην έπήρε ένα άσπρο πετράδι και τό έκρυφεν εις τήν τσέκην του, ένθ' ή αδελφή του ήτο γυρισμένη από τό άλλο μέρος... Κατόπιν έσκαψε βαθειά τήν άμμον, έβαλε μέσα εις τήν τρύπαν τό κουτί και πάλιν τό έσκέπασε.
— Έλα τώρα νά πατήσουμε μαζί, είπε προς τήν Μηλιάν.
Και άφ' ού έγινε και αυτό,
— Καλόν ύπνο, κουτάκι μου, είπε γελών, ως που να ξανάρθουμε πάλι νίσε ξεθάψουμε!
— Δεν πιστεύω δά νά μείνη τόσο καιρό θαμμένο, είπεν ή Μηλιά, δσον έμεινε μέσα 'στην τρύπα του γλάρου... Τί σημαδι νά βάλουμε, για νά ξεύρωμε πού βρισκεται;... Ά, νά! τό σάπασμα του βαρελιού. Έτσι δέν θά νά ξεγάσουμε ποτέ.

Και τά παιδιά όνειροπόλησαν τήν ήμέραν, όταν θά έγύριζαν πάλιν με τήν θείαν των Κατίαν, δια νά ξαναϊδούν τό σπήλιον.
— Και άν έχουμε μεγαλώση ως τότε, πώς θά περάσουμε από τήν τρύπα, Μηλιά; ήρώτησεν εξαφνα ό Γιαννάκης.
— Θά μας φέρη ό γλάρος, είπεν ή Μηλιά άστειουομένη, δια νά διασκεδάση τόν αδελφόν της.
— Ψέμματα τό λές! Ένα μικρό πουλι δέν είμπορεί νά σηκώση ένα μεγάλο παιδί σαν έμένα.
— Μπά! Και δέν θυμάσαι τί μας είπε μία φορά ή Άγγελική για ένα πουλι μεγάλο, πού έσήκωσε ένα παιδί και τό επήγε 'στην φωληή του;
— Παραμύθια! άνέκραξεν ό Γιαννάκης' εγώ δέν τα πιστεύω αυτά. Άλήθεια, πές μου πώς θά μπορούμε 'στό βράχο όταν θά ξαναγυρίσουμε εδώ;
— Έ, άς ξαναγυρίσουμε πρώτα και τότε τό βλέπουμε... Έμεις ακόμη δέν έφύγαμε!
Ένώ έλεγον αυτά τά παιδιά, ήκούσθη ένα φ ρ ο ύ - φ ρ ο ύ και ό λάρος εισήλθεν εις τό σπήλαιον.
— Νά και ό γραματοκομιστής! είπεν ό Γιαννάκης. Έχει πάλι κανένα γραμμα για μας;
Ναι' εις τόν λαμόν του λάρου ήτο πάλιν κολημένος ένα χαρτί, εις τό όποιον ή Μηλιά άνέγνωσε:
«Βλέπω, ότι λαμβάνετε τά γράμματα μου, γιατί καθε ήμέραν ό γλάρος βγαίνει χωρίς χαρτί. Θά προσπαθήσω νά έλθω νά σας ανταμώσω χωρίς άλλο. Έλπίζω νά τό κατορθώσω. Προς τό παρόν, άμα θά είνε παλίρροια, θά πλησιάζω εις τόν Βράχον.»
— Ο δυστυχισμένος! άνέκραξεν ή Μηλιά, δέν ήξευρει ότι εδώ γίνεται δι-νη' θά πλησιάση 'στην τρύπα και ή θάλασσα θά τον καταπιη μ' όλη του τή βάρκα.
— Αν θέλη τό κακό μας, τόσο τό καλλίτερο!
— Ά, μή το λές αυτό, Γιαννάκη!... Και άν εξαφνα θέλη τό καλό μας, πώς παρακαλεις νά πεθάνη;... Πρέπει νά τον ειδοποιήσω τουλάχιστον πώς θά φύγουμε αύριο, δια νά μη πλησιάση τό Μεγάλο Βράχο και χαθώ άδικα.
— Με τί θά του γράψης;
— Έπάνω 'στό ίδιο του χαρτί, άφ' ού δέν έχω άλλο.
— Και πού θά βρής πένα;
— Έδώ σε θέλω!... Ξεύρεις τί θά κάμω; Θά κάψω 'στη φωτιά ένα κομμάτι ξύλο, θά τό ξύσω με τό σουγιά 'σαι μολύβι και θά του γράψω όπως-δπως... Πρέπει νά κάμω ό,τι μπορώ, για

νά σώσω αυτόν τόν άνθρωπο από τόν κίνδυνον!
— Ίδές, Γιαννάκη. Διαβάζεται ω-ραιότατα, αλήθεια;
— Έγώ δέν διαβάζω τίποτε, Μη-λιά, είπεν ό Γιαννάκης. Μπορεί όμως εκείνος ό άνθρωπος νά ξεύρη πολλά γράμματα και νά μπορέση νά τα δια-βάση και αυτά.
[Έπεται συνέχεια]
Κατά τό Γαλλικόν της Α. Ζεννεβραϊν ΦΟΝΤΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΟ ΚΟΡΙΣΤΑΚΙ ΠΟΥ ΚΛΑΙΕΙ ΚΑΙ ΓΕΛΑΕΙ
[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

— Μπά! — θά πήτε μόλις ιδήτε τήν άντικρυνήν ζωγραφιάν, — τί έπαθε αυτό τό καημένο τό κοριτσάκι πού κλαίει έτσι άσχημα;... Και τό άλλο πάλι δίπλα του, γιατί γελάει έτσι; Μήπως είνε κανένα κακό κορίτσι, από εκείνα πού τους άρέσει νά πειράζουν τά άλλα, νά τά κάμουν νά κλαίνε, και αυτά νά γελούν;...
— Όχι, όχι! Τά δύο κοριτσάκια πού βλέπετε, δέν' είνε παρά ζ'να.
'Η Λιλή μας, ή ίδια από τό ένα μέρος κλαίει, και ή ίδια από τό άλλο μέρος γελάει.
... Τί μεγάλη διαφορά όμως! Τί άσχημη, τί τέρας είνε όταν κλαίη, και τί εύμορφη, τί άγγελάκι όταν γελάη! Τί στομα-πηγάδι είνε εκείνο, τί μάτια έλεεινά, τί πρόσωπο παραμορφωμένο, όταν κλαίη; και τί γλυκό στοματάκι, τί εύμορφα δοντάκια, τί ζωηρά ματάκια, τί χαριτωμένο προσωπάκι, όταν γελάη... αλήθεια;
'Η Λιλή καθώς ήξεύρετε, είνε μια από τής μικρότερες αδελφές του 'Ανανία, του ψυχογιού της Διαπλάσεως. Καλό κορίτσι' όμως είχε ένα ελάττωμα: νά κλαίη συχνά, νά κλαίη με τό παραμικρό, νά κλαίη με τό τίποτε. Εις τό σπήλιον είχαμε ξεχάση πιά τό όνομά της και τήν έλέγαμε Κ λ α ψ ι ά ρ α' και καμιά φορά από τής πολλής πού έκλαιγε χωρίς αίτια, ό 'Ανανίας τής έτραβούσε τό αυτί και τής έλεγε: «Νά! τουλάχιστον νά κλαίς αλήθεια!» Και δός του κλάματα ή Λιλή...
Δέν ήξεύραμε τί νά κάμουμε, δια νά της κόψουμε αυτό τό ελάττωμα. 'Επί τέλους ό 'Ανανίας έσυλλογίσθηκε νά τήν φωτογραφήση, τήν ώραν πού κλαίει, νά τήν φωτογραφήση πάλι τήν ώραν πού γελάει, και νά βάλη τής δύο φωτογραφίες μαζί-μαζί, για νά της δείξη τή διαφορά. 'Η διπλή αυτή φωτογραφία, καθώς τήν βλέπετε άντικρύ, έκαμε τό θαύμα της. 'Αμα ή Λιλή ειδε τί άσχημη πού γίνεται όταν κλαίη και τί εύμορφη όταν γελάη, έπαυσε πειά νά βάλη τά κλάματα κάθε στιγμή. Και ένα μικρό πείραγμα, πού άλλη φορά θά τήν έκαμνε νά κλαίη, τώρα τήν κάμνει και γελάει.
Δόξα σοι ό Θεός! Μα ύπόρχει χειρότερο πράγμα για ένα κορίτσι παρά νά είνε κλαψιάρικο; Και νομίζετε ότι μονάχα ή Λιλή μας γίνεται άσχημη όταν κλαίη;

τὸ μέρος τοῦ κινδύνου.»
— Ίδές, Γιαννάκη. Διαβάζεται ω-ραιότατα, αλήθεια;
— Έγώ δέν διαβάζω τίποτε, Μη-λιά, είπεν ό Γιαννάκης. Μπορεί όμως εκείνος ό άνθρωπος νά ξεύρη πολλά γράμματα και νά μπορέση νά τα δια-βάση και αυτά.
[Έπεται συνέχεια]
Κατά τό Γαλλικόν της Α. Ζεννεβραϊν ΦΟΝΤΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΥΧΗ ΚΑΙ ΕΤΟΙΜΟΤΗΣ

Κατά τον χειμώνα του 1826 — 27, νομίζω, ο περίφημος ταχυδακτυλουργός Ροβέρτος Χουδέν, πριν ακόμη αποκτήσει την περιουσίαν και την φήμην της οποίας απήλαυσε ανώτερα, εβρίσκειτο εις Ρώμην, όπου είχε δώσει αρκετά παρυστάσεις.

Διά να πασχαλοποιήσει κατά τας ελευθέριας του ώρας, ειργάζετο καθ' εκάστην εις έν ώρολογιοποιείον. Εκεί εκθαύριζε διάφορα ώρολόγια και κατασκευάζε λεπτά μηχανήματα, εκπλήσων τους προϊσταμένους του δια της εύφειας.

Εν τούτοις ο Πάπας, ακούσας και αυτός πολλούς επαίνους περί της επιδεξιότητος του νεαρού Γάλλου, τον προσεκάλεσεν εις τὸ Βατικανόν δια να εκπτελέσῃ καὶ ἐνώπιόν του διάφορα ταχυδακτυλουργικά παίγνια. Ο Χουδέν ἐνέδωκεν εὐθὺς ὅτι εἰς τὴν παράστασιν ταύτην θὰ ἐπαίξετο ὀλοκλήρῳ τὸ μέλλον του. Ἡθέλησε νὰ εὐρῇ κανένα νέον παίγνιον, προσεπάθησεν, ἠρεύνεσεν, ἐσχεδιάσεν, ἀλλ' εἰς μάτην... δὲν ἀνεκάλυψε τίποτε.

Τὴν προεδιορισθείσαν ὥραν, προσελθὼν εἰς τὸ Βατικανόν, ὠδηγήθη πάραυτα εἰς μικρὰν αἴθυσαν, ὅπου ὁ Πάπας περιτοιχιζόμενος ἀπὸ τέσσαρας καρδινάλιους καὶ μερικὸς ἀκολουθοῦσας, τὸν ἀνέμενε.

Ἡ παράστασις ἤρχισε διὰ διαφόρων μικρῶν παίγνιων. Ὁ Ἅγιος Πατὴρ καὶ ἡ ἀκολουθία του διεσκέδαζον μὲν ἀρκούντως, ἀλλὰ δὲν ἦσαν παρά μετρίως ἐνθουσιασμένοι. Ἐν ταῦτοις ὅταν ὁ ταχυδακτυλουργὸς ἐξήγαγεν ἐξ ἑνὸς μικροῦ κυτίου, ἐν ἀγγύειν πληθῆς ὕδατος, ἐν τῷ ὅποιῳ ἐκολούθων μερικά χρυσόφανα, ὁ Πάπας δὲν ἠδυνήθη νὰ κρύψῃ τὴν ἐκπλήξιν του, καὶ στραφεὶς εἶπεν εἰς τὸν παρακαθήμενον καρδινάλιον:

— Καρδινάλιε Μορίνι, δὲν σὰς φαίνεται αὐτὸ ἀξιοπερίεργον; Ὁ Ροβέρτος Χουδέν ἐπέκρινε μόλις ἤκουσε προφερόμενον αὐτὸ τὸ ὄνομα, ἀλλ' ἐξηκολούθησεν ἀτάραχος:

— Διὰ τὸ πείραμα, τὸ ὅποιον θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ εκπτελέσω τελευταίον, ἔχω ἀνάγκην ἐνὸς ὀρολογίου. Δέκα ὀρολόγια τῶν προσεφέρθησαν αὐτοστιγμῆ. Τὰ ἐξήτασεν ὄλα, ἀλλὰ εὕρισκε τὸ ἐν βαρῷ, τὸ ἄλλο ἐλαφρόν, τὸ τρίτον εὐθραυστόν, καὶ οὕτω καθέξῃς, ὑπομιάζετο δὲ νὰ φύγῃ, δηλώσας ὅτι οὐδὲν ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ, ὅταν ὁ Πάπας στρεφόμενος, λέγει πρὸς τὸν γείτονά του:

— Καὶ τὸ ὀρολόγιόν σου, καρδινάλιε Μορίνι, διατί δὲν το ἐδώσατε; ἴσως εἶνε κατάλληλον.

— Τὸ ὀρολόγιόν μου, ἄ, μοῦ εἶνε πολύτιμον! ἀπήγγευσεν ὁ Καρδινάλιος.

— Ἡ αὐτοῦ Ἐξοχότης δύνανται νὰ εἶνε βεβαία, ὅτι δὲν θὰ χάσῃ πρᾶγμα, τὸ ὅποιον θὰ μοι ἐμπιστευθῇ.

— Ὅχι βεβαία, ἀλλὰ τὸ ὀρολόγιόν μου εἶνε οἰκογενεϊκὸν κειμήλιον καὶ δὲν ἐννοῶ νὰ τὸ ἐκδώσω εἰς τοὺς κινδύνους ἐνὸς ταχυδακτυλουργικοῦ παίγνιου.

— Ἐστω, ἀλλὰ γνωρίζω τὴν ὀρολογιοποιεῖαν καὶ ὃς σὰς εἶμαι εὐγνώμων ἂν θελήσετε μόνον νὰ μοῦ τὸ δεῖξετε.

Ὁ Καρδινάλιος τὸ ἐξήγαγε προσεκτικῶς καὶ τοῦ τὸ ἔδειξε. Ἦτο τῷ ὄντι ἐν θαυμάσιον καλλιτέχνημα, πολὺ παλαιόν, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς Ἀναγεννήσεως.

Ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ ἐπικαλύμματος, ἐν τῷ μέσῳ κούκλου ἀδαμάντων καὶ ρουβινίων, ἦσαν χαραγμένα τὰ οἰκόσημα τῆς ἐνδόξου οἰκογενείας τῶν Ἀλδομπρανδίνων.

— Εἶνε ἔξοχον ἀριστούργημα, καὶ λυποῦμαι πολὺ, διότι θὰ ἦτο κατάλληλότερον διὰ τὸ πείραμά μου, εἶπεν ὁ ταχυδακτυλουργός.

Ὅλοι οἱ παριστάμενοι παρεκάλεισαν τὸν καρδινάλιον νὰ τοῦ τὸ ἐμπιστευθῇ τέλος ἐνέδωκεν εἰς τὴν παράκλησιν τοῦ Πάπα, καὶ δίδων τὸ ὀρολόγιον, ἐπέστησεν εἰς τὸν ταχυδακτυλουργὸν τὴν μεγαλύτεραν προσοχὴν.

Ὁλοι οἱ παριστάμενοι παρεκάλεισαν τὸν καρδινάλιον νὰ τοῦ τὸ ἐμπιστευθῇ τέλος ἐνέδωκεν εἰς τὴν παράκλησιν τοῦ Πάπα, καὶ δίδων τὸ ὀρολόγιον, ἐπέστησεν εἰς τὸν ταχυδακτυλουργὸν τὴν μεγαλύτεραν προσοχὴν.

— Ἡ Ὑμετέρα Ἀγιότης δύνανται νὰ εἶνε ἡσυχος, ἐπανέλαβεν ὁ Ροβέρτος Χουδέν μειδιῶν, ὥστε νὰ μὴν ἄλλ' ὡ φρίκη! κραυγὴ ἀγωνίας ἐξήλθεν ἀπὸ τὰ χεῖλη τῶν παρισταμένων.

Τὸ ὀρολόγιον, ἐκφυγὼν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ταχυδακτυλουργοῦ, ἔπεσε βάρως ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Μὴν ταράττεσθε, δὲν εἶνε τίποτε, ἐπανέλαβεν ὁ δυστυχῆς, δὲν εἶνε τίποτε... ἀλλὰ καθὼς ἐπροχώρει διὰ νὰ σηκώσῃ τὸ ὀρολόγιον, εἰς ἀπαίσιος τρίγωνος ἠκούσθη... τὸ εἶχε πατήσῃ καὶ τὸ ἐθρουμάτισε.

Καταστρωματωμένος, ἐμάζευσε τὰ θρόμματα οἱ πολύτιμοι λίθοι εἶχον διασπαρῆ καὶ τὰ οἰκόσημα τῶν Ἀλδομπρανδίνων ἦσαν κατακερματισμένα!

Ὁ Πάπας ἦτο ὄνοφρος, ὁ καρδινάλιος Μορίνι κατάχωρος, ὄλοι ἐσιώπων. (Ἔπεται τὸ τέλος.)

[Κατὰ τὸ Γαλλικόν τοῦ Α. Verriol]. Κ. Α.

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Θὲς νὰ χαίρωνται οἱ ἄλλοι ἴς τὴ δική σου τὴ χαρὰ, καὶ νὰ σε λυποῦνται πάλι ὡς ἴσ' εὐρῇ μιά συμφορά;

Χαίρου Σὺ τοῦ ἄλλου πρῶτα τὴν χαρὰ καὶ προκοπὴν, καὶ τὸν πικραμένον ῥῶτα: τ' εἶν' αὐτὸ ποῦ τον λυπεῖ!

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

« Τ Α Φ Ο Σ »

Ὁ ἔτοχος ποιητὴς καὶ ἀγαπητὸς μας συγγραφεὺς κ. Κωστὴς Παλαμᾶς εἶχε τὴν δυστυχίαν νὰ χάσῃ τὸ μικρότερον τοῦ παιδάκι, τὸν Ἄλχη του, τὸ χαριτωμένον τοῦ ἀγγελουδοῦ.

Ἄλλοι πατέρας εἰς τὴν βίβιν τοῦ κ. Παλαμᾶ, θὰ ἔκαμνε τοῦ παιδαίου του ἕνα ὄραϊον μνημῆιον ἀπὸ μάρμαρον. Ἄλλ' ὁ κ. Παλαμᾶς, ὁ δὲν εἶνε ποιητὴς, τοῦ ἔκαμε τὸ ὄραϊότερον, τὸ πηλυτότερον τὸ διαρκέστερον ποῦ γίνεται. Μὲ ἄλλους λόγους ὁ ποιητὴς ἔγραφε τὰ γλυκύτερα, τὰ τρυφερώτερα, τὰ περιπαθειστέρα του τραγουδία εἰς τὸ πεθαμένον παιδάκι του, καὶ ἐξέδωκεν ὄλα μαζὶ εἰς ἕνα κομμάτιον βιβλιαράκι, τὸ ὅποιον ἐπιγράφεται «ΤΑΦΟΣ». Νὴ μνημεῖον ποῦ θὰ το θαυμάζῃ ὄλος ὁ κόσμος καὶ διὰ πόλιν πόλιν κερὸν θὰ ἐνθαμίζῃ τὸν ἀγαπημένον αὐτὸν Ἄλχη, ὁ ὅποιος ἐνέπνευσε τέτοιους στίχους εἰς τὸν πατέρα του!

Ὅποιος θέλει νὰ ποικίλῃ τὸν τάφον τοῦ κ. Κωστῆ Παλαμᾶ, ἀρκεῖ νὰ στείλῃ ἢ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας καὶ θὰ λάβῃ ἀμέσως τὸ βιβλίον ἐλευθέρῳ ταχυδρομικῶν τελῶν.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Διδάσκαλος. — Ποῖον ἀπὸ ὄλα τὰ ἐσ' προσκολλάται περισσότερο εἰς τὸν ἄνθρωπον; Ἡ Παραμῆς τῆς Αἰγύπτου. — Ἡ βέλεια κύριε δάσκαλε!

Ἔσπελλε ἀπὸ τοῦ Τριχαγμουσιόλου

Μεταῦ μικρῶν φίλων.

— Ἐβαθα δὲν χόες ἐδιασκεδάσεις ἴς ἐν πολὺ πλούσιον σπίτι.

— Πλούσιον! δὲν βαρύνεται! Ἐἶχαν μιά μέρεια φρικτὴ, φαντάσου δὲ καὶ τὰ δύο κορίτσια ἐπαίξαν τὸ ἴδιο πιάνο μαζὶ!

Ἐσπέλλε ἀπὸ τῆς Χειμωνιάτικης Διακέτης.

ΑΔΑΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ »

« ΠΡΟΣΕΣ Ο ΝΙΚΙΟΥ »

Εἶνε πλέον τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας. Ὅλοι δι' αὐτὸν ὄμιλοῦν, ὄλοι αὐτὸν ὀνειρούραται, ὄλοι δι' αὐτὸν μοῦ γράφουν. «Τὶ ἔτοχον βιβλίον ἐβανάσωσμεν, — τὶ θαυμάσιον μυθιστόρημα θὰ ἐκδώσῃ πάλιν ἡ Διάπλασις! — εἰ ἀπὸλασῃ: μᾶς ἐπιμύλασσεταί διὰ τὰς Διακοπὰς! ἀὐτὰ ἀνηγορεύει ὄλα τὰ μέρη. Ἐπὶ τὴν ἐντύπωσιν μοῦ ἐπροβλήθη, μοῦ γράφει ὁ Ζεβάρ, ἡ ἀγγελία περὶ τῆς Βιβλιοθήκης σου. Φαντάζομαι εἰ ἔκτακτον βιβλίον θὰ εἶνε ὁ «Πράος ὁ Νικίου» μόνον ἐκ τῆς περιγραφῆς τῆν ὅποιαν του κάμνεις, καὶ ἀπ' ἀνυπομῶν νὰ ἀναγνώσῃ τοιοῦτον τερπνὸν καὶ διδακτικὸν βιβλίον κατὰ τὰς Διακοπὰς.» — Ὁ Στέφανος Κότινος μοῦ γράφει: «Ἐἶχα μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ διαβάσω κανεν μυθιστόρημα, τὸ ὅποιον νὰ περιγράφῃ τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν, τὴν ὅποιαν τόσον ἀτελῶς γνωρίζομεν ἀπὸ τὰ βιβλία τοῦ σχολείου. Δι' αὐτὸ ἐσχάτην πολὺ ἄμα εἶδα ὅτι θὰ ἐκδώσῃ τὸν «Πράον», ὁ ὅποιος ἔχων εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους. Ὡς, τί μαγευτικὰ σπινθὲς θὰ ἔχῃ αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα!» — Ἡ Πέτρα Σπανδάλου μοῦ γράφει: «Ὁ ἀδελφός μου καντεύει νὰ ζουραθῇ μὲ τὸν «Πράον» ποῦ ἀναγγέλει. Ἐχει τόσην ἀνυπομονήσιν νὰ τὸν διαβάσῃ, ὥστε μὲ παρακαλᾷ νὰ σ' ἐρωτήσω ἂν εἶνε δυνατόν νὰ του στείλῃς τὸ ἀντίτυπον του ἄρραφτον καὶ ἄδειον, εὐθὺς μόλις βρῇ ἀπὸ τὸ πιστότηρον. Εἶνε δυνατόν; Σὲ ἐρωτῶ, γιατί κ' ἐγὼ θῆλα νὰ τον διαβάσω πρότερον.» — Ὁ Ἐμμανουὴλ Ἰωαννίδης μοῦ γράφει: «Ἰσοκράτης! Δημοσθένης! Πλάτων!» αἱ, αἱ μεγάλα καὶ δοξασιμένα ὀνόματα. Καὶ

αὐτὰ θὰ τὸ ἴδωμεν μέσα εἰς μυθιστόρημα τῆς ἐποχῆς τῶν, ὅπως τώρα βλέπομεν τὸν Λάν Γκρόνιν Τζέιμ Βέστ καὶ τὴν Μηλιάν; Ὡς, ἄλλα θὰ εἶνε κατὰ τὸ ἔτοχον! — Τὸ Ἰόνιον Ἑλλάδος εἶνε πεποισμένον δι' ὁ «Πράος» θὰ εἶνε τὸ ὀμοιωτικὸν μυθιστόρημα, ἐξ ὅσων ἔχει ἀναγνώσῃ, καὶ τώρα καταγίνεται μὲ ὄλην του τὴν δυνάμιν πρὸς ἐγγραφήν συνδρομητικῶν. — Πάλιν τὸ Τροφικόν μοῦ γράφει καταδουσιασμένον, ἄμα ἐλάβε καὶ τὴν ἀγγελίαν: «Καλὰ τὸ εἶπα λοιπόν! εἶνε ὁ «Πράος»! Εὐγε!... εἰς Ἑλθεὶς κἀθηγητὴς μοῦ ἔλεγεν, ὅτι διὰ τὸ σύγγραμμα αὐτὸ ὁ Ἄνδριος Λαφρὴ ἐπὶ ὄλησιν ἐπὶ ἔτι διόληθη: καὶ τὸ πιστότα, εἴ οὐ εἶνε ἀλληθὲς ἀριστούργημα. Εἶμαι βέβαιος δι' ὅλοι οἱ Ἑλληναίκες θὰ καταμαγευθῶν ἄλλα εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ ἄλλως, ἄρ' οὐ καὶ οἱ ἔνοι εἶνε καταδουσιασμένοι;» — Ὁ Δ. Ε. Δίπλας, πρὸς ὄρα τοῦ ἐν Ἀευκάδῃ Συλλόγου ἡ «Πρόδος» μοῦ γράφει ἀμέσως δι' ἐν χρυσόδετον ἀντίτυπον διὰ τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ Συλλόγου, προοίσιον δὲ θὰ ἐντός ἐλίγῳ θὰ προσκηρῶσῃ καὶ τὸ ἴδιον του καὶ θὰ γράψῃ συνδρομητικὰς διὰ τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου. — Καὶ αἱ παραγγεῖλαι ἐξακολουθῶν νὰ ἔρχονται βροχῶδον, διότι τὸ βιβλίον κάμνει μεγάλην ἐντύπωσιν παντοῦ καὶ θεωρεῖται ἀριστὸν ἀνάγνωσμα διὰ τοὺς Ἑλληνοπέδας. Ἰδοὺ τί γράφει εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον τῆς ἡ «Ἐθνεῖς Ἀγωνίαι» ἔγγραπτον περὶ ὁδόν, ἀπευθυνόμενον ἀποκλειστικῶς πρὸς τοὺς γυναικῆς καὶ τοὺς διδασκάλους:

«Ὁ ἀπάνταχού Ἑλληνας διδασκαλός, οἱ γνωρίζοντες τὴν ἑλλεῖψιν καταλλήλων ἀναγνωσμάτων πρὸς τέρψην ἄμα καὶ διδασχὴν τῆς μαθητευούσης νεότητος, δὲν ἀμφιβάλλομεν δι' ἐν μετὰ χαρᾶς θὰ χαίρεισιν τὴν ἐμῶν ἐντύπωσιν τοῦ βιβλίου τούτου καὶ θὰ συστήσῃ τὴν ἀνάγνωσιν αὐτοῦ εἰς τοὺς μαθητὰς τῶν κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν θερινῶν διακοπῶν.»

Ἡ δὲ ἡμερῶν νὰ δώσω πληροφόριαν, ἡ ὅποια εἰς κατὰ τὴν ἐνοήσῃ ποιὸς ἡ ποῖα κρύπτεται ὑπὸ ἐν ψευδώνυμον; Ἄν ἐπιμέλῃς, ἐμπροσθε νὰποταθῆς πρὸς τὸ ἴδιον ψευδώνυμον, καὶ ἐν ἑλῃ σὲ πληροσορεῖ.

Πραγματικῶς, Ζεβάρ, ἀρκετὸ ἐπρότερον, ἐνὶ νὰ διπλασιωθῇ τὸ βιβλίον, νὰ ἐκδίδεται ὅπως εἶνε διὰ τῆς ἐδομομάδος. Αὐτὸ θὰ ἀνευθύνει βέβαια τὸ διάστημα τῆς ἀνευθύνου προδόσιας ἀπὸ Σάββατον εἰς Σάββατον, ἀλλὰ τὸ βιβλίον θὰ ἐξηκολούθῃ νὰ μὲνη ὅπως εἶνε τώρα μὲ μὲν καὶ στενωχῶσορ, ἐνὸς διὰ τῆς μεταρρυθμίσεως αὐτῆς ἴσα ἴσα θέλομεν νὰποσοφώμεν. Ἐχόμεν ἀνάγκην ἀπὸ τόπον, ἀπὸ ἀέρα, ἀπὸ ἐγγραφίαν ἢ τὴν ἐπιτύπωσιν δὲ μόνον ἐν τῷ βιβλίον διπλασιωθῇ προστιθεμένου καὶ ἐκδόσῃ, ἂν ὄλησθὶ γίνῃ μὲ 20 σελίδας ἀπὸ τῶν 8 τὰς ὅποιες ἔχει τώρα. Οὕτω πως θὰ τεθῇ εἰς ψφοφορίαν ἡ πρότασις τοῦ Μικροῦ Τραπεζιστοῦ.

Ἄγροπολογοῦσατε, καὶ πάντες οἱ λοιποὶ, ὅσοι μοῦ γράψετε σήμερον διὰ τὸ ζήτημα τῶν Ἀγροτῶν καὶ Κοριθίων, ἄς ὑπενωμίζω διὰ τὸ ζήτημα ἐτελετίως πλέον, καὶ δι' αὐτὸ δὲν θὰ ἀναρῶμαι τὰς ἐπιστολάς σας.

Ἡ δὲ ἀνατολὴν, Σπασμῆτε Φεγγίτη, νὰ βραβεύων καὶ Συριανὸν εἰς τοὺς προσεχέεις Διαγωνισμοὺς, ὅπως καὶ εἰς προηγούμενους ἐβραβεύσαν πολλὰκις. Διατί ὄχι; Καὶ ἱκανότητά ἔχων καὶ εὐφραν καὶ θέλησιν καὶ φιλοστομίαν. Ἄλλ' ἐκ τῶν προτέρων δὲν δύναται τίς νὰποσοφῇ μετὰ βεβαιότητος, διότι εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς παρουσιάζονται πάντοτε ἀπρόσοπτα.

Ἐλθέτω οἱ προθεσμιαὶ τῆς Μαγικῆς Εἰκόνας καὶ τῆς μεταρρύσεως ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ. Ἡ προθεσμία διὰ τὴν Ἑθνεῖς Κυριακὴν λήγει τῆ 30 Ἰουνίου. Σὰς τὸ ὑπενωμίζω διὰ νὰ μὴ μείνετε ἔρη.

Ὅχι ἐκ παρηρῆτας, ἀλλὰ γυναικῶς καὶ ἐνετῆς θέλῃσεως τῆς ἡ φίλη μου Ἰπποδαμῆ.

στρία ἐβραβῆν 107 ψευδώνυμα! Φαντασθῆτε πλέον πόσα θὰ ἐμάνθωναν, ἐν τὸ ἔκαμνε ἀκοπίμως καὶ μὲ τὴν θέλησιν τῆς... Καλὴ αὐτὴ εἶνε ψευδωνυμοδάρκιστρα!

Ἐδοῦμε Νάουτα, ἀπαντῶ παραπάνω εἰς τὴν Ζεβάρ περὶ τῆς ἀξέσεως τοῦ φύλλου, ὥστε βλέπειτε ὅτι πᾶσα ἑλλῃ πρότασις ἀποκλεισται. Ἄ, μὲ τὸ ἔτοχον νὰ ἐχάρησαν ἴσως οἱ γονεῖς σου διὰ τὸ βραβεῖόν σου ἂν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα νὰ συναγωνίζεσαι κανεὶς μὲ τῆσα παιδιὰ, ἀπὸ δίων τὸν Ἑλληνοσορον, καὶ νὰ βραβεύεται! Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου.

Ὀθνησοροῖν Νύξ, καὶ πρὶν μοῦ γράψῃς εἶχα μᾶθῃ τὸ δυστυχημά σου καὶ φαντάζεσαι πόσον ἐλυπηθῆν. Τώρα εἰς σὺλλογισμοὺς καὶ ἀπευθίσε διὰ τὸν σκληρὸν θάνατον τοιοῦτου πατρός, καὶ παρακαλῶ τὸν θεὸν νὰ σε παρηγορήσῃ γρήγορα. — Ἐστειλα ὄσα μοῦ ἐχῆρσε.

Μὲ μεγάλην μου χαρῆν, Γλυκίε Εἰλίε, ἔλαβε ἐπιστολήν σου ὕστερ' ἀπὸ τῶσων καιρῶν. Εἶδα δὲ παραδοχῆσαι τὴν πρότασιν τοῦ Μ. Τραπεζιστοῦ καὶ δι' ἐῖσε καταδομισαμένην μὲ τὴν Ἐκτην Κυριακὴν Περίμνω τὴν ἀπάντησιν σου εἰς τὴν Ἑθνεῖς καὶ τὴν περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς εἰς Δελφοὺς. Πῶς ἐχάρηκα ποῦ ἔγινε καλὰ ἡ ἀξίωσις καὶ πῶς περιμῆνω νὰ μοῦ γράψῃ!

Πολὺ μοῦ ἤρσεν ἡ ἐχέσις σου, Θάλλουσα Μαρσίτη. Τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ μου τοῦς δὲν ἔκτεν, ὡς βήσεις καὶ εἰς τὴν σχετικὴν στήλην. Μισομακροῦμε, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεκα πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιῦ. Εἶνε εὐφύεστατον.

Ἀστροπαγαμῆτη, λυποῦμαι πολὺ, ἀλλὰ τὸ ζήτημα πλέον ἐτελείωται. Ἄν κάμω ἐξαιρέσιν διὰ εἰ, δὲ παραπονεθῶν οἱ ἄλλοι. Βλέπω τοιοῦτον ὅτι ἐκοπίασε διὰ νὰ συντάξῃ τὴν ἀδικογραφίαν: ἀλλὰ εἶν' ἡ γίνῃ.

Ζηκρινουδα τὸ ψευδώνυμά των δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληγογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Αἰεροθάλασσα τοῦ Μεσολογγίου (Ε. Μ.) Ἀίαντα τὸν Τελαμῶνιον (Σ. Α.) Τροφίτην Ἐδέλιν (Κ. Μ.) Πί-Πί-Πλοδο (Θ. Θ.) καὶ Αἰκίτητον (Κ. Σ.).

Ἀδαμοὶ πληροφῳρία. — Ὁ Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος συγχαίρει τὸν Τραπεζιστὸν Ἀισθλιὸν διὰ τὸ βραβεῖόν των Ἀγροτῶν — Ὁ Σπασιμῆτε Φεγγίτηε χαίρει τὸν Ἄγροπολογοῦσατον καὶ χαίρει διότι τὸν ἐγνωσε: — Ὁ Κενέος Ἀθ συγχαίρει τὴν Ἰριδα διὰ τὸ βραβεῖόν της καὶ τὸν Δῶν Κολοκῶθον διὰ τὴν ποιητικὴν του θεῖσιν — τὸ Ἄνθος εἶχε Ἀνατολῆς ζῆσι τὰρχικὰ τῆς Νύμφης Καλυπτοῦς καὶ ἀπατάσει τὴν Ταχυδρόμον Περιστεράν — Ὁ Γουλιέλμος Τέλλος συγχαίρει τὴν Ἰριδα (ἀλλὰ τὴν συγχαίρων τόσω πολλοί, ὥστε δὲν θὰ ἐξακολουθῶσιν τὴν ἀνατράψην των ὀνομάτων των) — τὸ ἔθμα τῆς Πριγκίπου ἀνετασκάσει τὸν Ζεφρον Μεσολιων καὶ ζῆσι μετ' αὐτοῦ ἀλληγογραφίαν — Ὁ Σωκράτης Ν. Καροῦσος ἐρωτᾷ τὸν Πέτρον Καροῦσορον ἂν κατατάξεται ἐκ Κεραλλήνας, διότι ἴσως νὰ εἶνε καὶ συγγενεῖς — ἡ Φιλολάτριάς εἶνε ἀσπάσει τὴν Ἀγχαρὰν τῆς Ἑθνεῖας καὶ τὴν Ἀευκὴν Πεταλοῦσαν — ἡ Κάριεν Σόλδα ζῆσι τὰρχικὰ τῆς Ἀσπασινίδος Ἀθ-Λουγκ-Τόσχι καὶ τὴν ἐρωτᾷ εἰς πόσον σχολεῖον πηγαίνει — ἡ Ἐνδοξος Σαλαμῆς ἀσπάσει τὴν Ποιμαντικὴν Φλογέραν καὶ ζῆσι τὰρχικὰ τοῦ Μαργαριταρέτιου Σταυροῦ — Ὁ Ἀδελφῶς εὐχαίρει τὸν Βράχον τῆς Φρεατίας διὰ τὰ ἀρχικὰ του, ἀλλὰ ζῆσι καὶ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς του — Ὁ Φῶβος Γεργαροῦλης πληροσορεῖ τοὺς φίλους του ὅτι ἔλαβε ψευδώνυμον — Ὁ Χρυσόμαλλος Λέων ἔχει μὲγάλα παρὰνονα σοῦ δὲν του ἔγραψεν ἀκόμη ὁ Τροφίτης Λόκιμος, ἂν καὶ του ὕ-

πεσθῆν νὰ του γράψῃ ἀμέσως. Ἐβουε τὴν Κυριακὴν τῶν Βαίων ὄρα 11 καὶ 30, καὶ μέγρο τῆς ὄρας ταύτης τίποτε! — Ὁ Ἰσμηριανὸς τοῦ Κόμου ζῆσι ἀλληγογραφίαν μὲ τὸν Ζεβάρ — Ὁ Σάλλευκος ὁ Κερανοῦς ἀσπάσει τὸν Ἐρμῆν τοῦ Πραξιτέλους.

ΤΟ ΜΕΓΑ ΒΕΣΠΙΑΘΩΜΑ

[Συνέχεια ἐκ τοῦ 15ου φύλλου, σελ. 120]

Ἐξακολουθῶ τὴν ἀναγραφήν τῶν ἀγαπητῶν μου φίλων, οἱ ὅποιοι ἐξεσπάθωσαν, παρακαλῶ δὲ καὶ τοὺς σήμερον ἀναγραφόμενους νὰ δεχθῶν τὰς ἐγκαρτίους μου εὐχαριστίας.

Θεοῦ Κ. Ἀποστολίδου (ἐνέγραψεν 7 νέους συνδρομητὰς), Δημήτρης Σ. Ραῖτῆ (3), Ἡ Κρατισίλεια (1), ὁ Ἐωσφορος (1), Ἀριστοῖδης Βλαχόπουλος (2), Θεοφίλος Ι. Ὁ κομοσοῦλοῦ (1), Ἐλισάβετ καὶ Ἐλευθερία Ν. Κορδῆλου (2), Β. Χ. Σααφρίδης (1), ὁ Γερναῖος Ἀδελφός (1), Α. Θ. Πολυκοῦδης (1), Καρὰ Δ. Κασσιδῆς (1), Νικολ. Ἡλ. Σπανδάκης (1), ὁ Ἀνδρέας Ἐδῶνος (1), ὁ Μικρὸς Σόλλογος Ἀθῆναι (1), ὁ Ἐρμῆς (1), τὸ Ἀτταβίτην Ῥόδου (3), Σααφρὸς Θ. Ἰωσηφίδης (1), Ἄλεξ. Μανῆς (1), Ἀδ. Σ. Οἰκογρονίδης (1), ὁ Ἀρ. Κασσιδῆς Θεμιστοκλῆς (1), Ἰωάν. Γ. Καψίτης (4), ὁ Ἀχιλλεύς (1), Παπαγ. Ἀν. Οἰκογρονίδης (1), Γεραο Μακρῆς (1), Ἐλένη Κυρίση (1), Δικατορίνη Σταμποῦλη (1), ὁ Πατριὰς Σπυριδίου τῆς (1), ὁ Φάλλων Ῥαῖτῆς (2), ὁ Ὀυβίκοις Ἀχιλλεύς (1), ὁ Ἀγροπολογοῦσατος (1), ἡ Ἀσπρη Γάτα (1), Παπαγ. Γ. Θεοδορατοῦλος (1), ὁ Σοφὸς Πατταδῆς (1), ὁ Μικρὸς Σόλλογος Καλλιδῶς δι' ἐνεργείων τῆς Ναντοπούλας (1), Παπαγ. Σασσοπούλου (1), τὸ Τροφικόν (1), ὁ Γραβῆς

